

Αθήνα, 7 Μαρτίου 2017

Ανθρώπινες ιστορίες...

Γυναίκες πρόσφυγες

Η νεαρή πρόσφυγας εκφράζει τα συναισθήματά της για τη θέση της γυναίκας μέσα από τις ζωγραφιές της

Ο φόβος κυριαρχεί στις σκέψεις τους. Η φωνή τους σχεδόν ψιθυριστή. Η δύναμη όμως της ψυχής τους υπερβαίνει κάθε εμπόδιο. Οι γυναίκες πρόσφυγες στέλνουν τη δική τους ευχή για την Παγκόσμια Ημέρα της Γυναίκας. «Καμία γυναίκα να μην ζήσει αυτά που ζήσαμε εμείς».

Η νεαρή Κούρδισσα είναι μόλις 18 χρονών. Γεμάτη όνειρα και αγωνία για τη ζωή της. Της αρέσει να ζωγραφίζει και να παίζει κιθάρα. Με αυτόν τον τρόπο εκφράζει τα συναισθήματά της για όσα δεν μπορεί ή δεν πρέπει να μιλήσει. «Φύγαμε από την χώρα μου, μαζί με τους γονείς και τα μικρότερα αδέρφια μου, πριν πέντε χρόνια. Μείναμε τέσσερα χρόνια στην Τουρκία. Από τη Σμύρνη περάσαμε με βάρκα στην Ελλάδα. Εκείνες οι στιγμές ήταν οι πιο τρομακτικές. Στη συνέχεια πήγαμε στην Ειδομένη και εδώ και δύο μήνες βρισκόμαστε στη Ριτσώνα. Θέλουμε να φθάσουμε στη Γερμανία, όπου ζει ο μεγάλος μου αδελφός. Το πρόβλημα είναι ότι εγώ είμαι πλέον 18 χρονών και δεν μπορώ να πάω με την οικογένεια μου. Πρέπει να κάνω άλλα χαρτιά. Άλλη διαδικασία. Μόνη μου. Μπορώ να πάω όπου θέλω, αλλά όχι μαζί τους. Αναγκαστικά θα χωριστούμε. Τουλάχιστον για κάποιο διάστημα. Θα είμαι ολομόναχη. Νιώθω πολύ άσχημα. Δεν ξέρω τι να κάνω. Φοβάμαι για το αύριο, γιατί είμαι κορίτσι. Για κάποιους, το να είσαι γυναίκα, σημαίνει ότι είσαι ένα τίποτα. Οι

γυναίκες δεν μπορούν να κάνουν ό,τι θέλουν, ούτε να εκφράσουν αυτά που θέλουν. Έχουμε και εμείς καρδιά και όνειρα. Το δικό μου όνειρο είναι να σπουδάσω ιστορία. Μου αρέσει πολύ να τραγουδάω και θέλω να γίνω τραγουδίστρια. Θέλω επιτέλους να ζήσω μία φυσιολογική ζωή».

Η νεαρή κοπέλα συμμετέχει στις δράσεις ψυχοκοινωνικής στήριξης που παρέχει ο Ερυθρός Σταυρός, για το γυναικείο πληθυσμό στο Κέντρο Φιλοξενίας όπου διαμένει. «Έρχομαι εδώ, γιατί μου αρέσει να γυμνάζομαι, να παρακολουθώ μαθήματα make up και να μαθαίνω κιθάρα. Δεν μου αρέσει να μένω σπίτι (κοντέινερ). Θέλω κάθε μέρα, κάθε στιγμή, να κάνω κάτι. Δεν θέλω να σκέφτομαι, γιατί αύριο δεν ξέρω που θα είμαι και τι θα κάνω. Θέλω να είμαι ελεύθερη γυναίκα και να ζήσω τη δική μου ζωή!».

Σε κάποιο διπλανό κοντέινερ, μία άλλη γυναίκα πρόσφυγας δίνει και εκείνη καθημερινά τη δική της μάχη. Ολομόναχη, απέναντι στη σκληρή πραγματικότητα. «Ξεκίνησα από την Συρία μόνη, μαζί με τα τρία παιδιά μου. Εφτά, τεσσάρων και τριών ετών. Μπήκαμε λαθραία στην Τουρκία όπου κάτσαμε τρεις μέρες και στη συνέχεια φτάσαμε με βάρκα στην Ελλάδα. Οι στιγμές στη θάλασσα ήταν οι χειρότερες. Η κατάσταση στη Συρία ήταν πάρα πολύ άσχημη. Έπρεπε να κάνω κάτι για να σώσω τα παιδιά και τον εαυτό μου. Έτσι βρήκα το κουράγιο να κάνω αυτό το ταξίδι μόνη μου, με τα μωρά. Είναι πάρα πολύ δύσκολο για μία γυναίκα. Τόσο όσο δεν φαντάζεστε. Έπρεπε όμως να κάνω κάτι. Έστω και με κίνδυνο της ζωής των παιδιών ή της δικής μου».

Οι γονείς και τα αδέρφια της γυναίκας αυτής έμειναν πίσω. Ο άντρας της είχε φύγει λίγους μήνες νωρίτερα, όταν τα σύνορα ήταν ανοιχτά, και τους περιμένει στην Γερμανία. «Πρώτα ο Θεός, θέλω να φθάσω κοντά στον άντρα μου. Αυτές τις μέρες κλείνω ένα χρόνο στον καταυλισμό. Έχω κάνει τα χαρτιά και περιμένω. Φοβάμαι πολύ, γιατί είμαι μια γυναίκα μόνη, με τρία παιδιά. Φοβάμαι και ελπίζω».

της Ειρήνης Μπουδρονικόλα

Γραφείο Δημοσίων Σχέσεων και Επικοινωνίας
Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού